

Πέντε χρόνια μετά την δολοφονία ενός δεκαπεντάχρονου μαθητή και το ξέσπασμα της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008 μοιάζει τόσο μακρινό. Λες και πέρασαν τα διπλά ή τα τριπλά χρόνια από μια εξέγερση που συζητήθηκε σε ολόκληρο τον πλανήτη. Μια δολοφονία, μια σπίθα και μια πυρκαγιά που σάρωσε την χώρα απ' άκρη σε άκρη. Ολοκαύτωμα η λεωφόρος Αλεξάνδρας την επομένη της δολοφονίας, δύο ημέρες αργότερα φλέγεται στην κυριολεξία το λεγόμενο ιστορικό κέντρο της Αθήνας, άγριες συγκρούσεις ξεσπούν συνεχώς έξω από τα κατειλημμένα πανεπιστήμια, ενώ δεν αργούν οι μαθητές να μπουν και εκείνοι στο «προσκήνιο», που μοιάζει πλέον εκτός ελέγχου για το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Κανένα κρατικό κτίριο δεν έμοιαζε απρόσβλητο, ούτε καν το κοινοβούλιο, κανένα αστυνομικό τμήμα δεν ήταν απλησίαστο, και κάθε δρόμος μεταβαλλόταν ανά πάσα στιγμή σε πεδίο σύγκρουσης. (Στην Γαλλία αλληλέγγυοι μαθητές ξεκινούν με ειρηνικές πορείες και καταλήγουν και εκείνοι να πετούν πέτρες στους αστυνομικούς αναγκάζοντας το γαλλικό υπουργείο παιδείας να πάρει πίσω άρον-άρον τις μεταρρυθμίσεις που είχε εξαγγείλει.)

Εδώ, η εξέγερση είχε φουντώσει για τα καλά.

Δεν ήταν, βέβαια, λίγοι εκείνοι που καμώθηκαν ότι καταλαβαίνουν τα παιδιά που εξεγέρθηκαν, παρ' ότι δεν είχαν συλλογικά αιτήματα, τα παιδιά που έκαψαν την πόλη και μετά συστήθηκαν λέγοντας ότι «έρχονται από το μέλλον», έχοντας μια όψιμη βεβαιότητα ότι το μέλλον τους έχει ήδη άγρια λεηλατηθεί. Αριστεροί κομματάρχες, και λοιποί συγγενείς όταν δεν μιλούσαν για «ύποπτα αναρχικά στοιχεία» και προβοκάτορες, εμφανίζονταν έτοιμοι να «περιθάλψουν» με την κατανόηση τους την «καταδικασμένη γενιά», όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά για να την εκπροσωπήσουν. Μόνο που θα ήταν πιο φρόνιμο να περιμένουν λίγο ακόμη για να αποφασίσει αυτή η ίδια η «γενιά» αν είναι καταδικασμένη ή όχι να εκπροσωπηθεί απ' αυτούς. Έχουν δίκιο τα παιδιά έψελναν μονότονα, –γιατί μόνο στους νέους παραχωρούν το δικαίωμα να εξεγείρονται έστω για λίγο– αφού δεν υπάρχει πια χώρος για ελπιδοφόρα συνθήματα και αισιόδοξες λύσεις.

«Φωνάξαμε συνθήματα διεκδίκησης», είπαν μετά το τέλος της εξέγερσης ορισμένοι, «για καλύτερη εκπαίδευση, καλύτερες συνθήκες εργασίας, για το ασφαλιστικό, για τις συντάξεις

που δεν θα πάρουμε ποτέ

» και στο τέλος αναρωτήθηκαν, «

αν δεν έχει το λόγο η νεολαία πάνω σ' αυτά τα ζητήματα τότε ποιος την έχει;

»... Οι αυταπάτες, όμως, φαίνεται ότι στέρεψαν. Οριστικά. Η πολιτική και οι πολιτικοί δεν μπορούν πια να πουλήσουν οράματα, υποσχέσεις σε κάποιους για ένα βόλεμα και σε άλλους για λίγα ψίχουλα.

Και οι εκπρόσωποι του νόμου και της τάξης; *«Τον Δεκέμβρη γελοιοποιηθήκαμε. Ο υπουργός ζητούσε να τηρήσουμε παθητική στάση. Αποτέλεσμα; Από τη μια να έχουμε να δούμε τα σπίτια μας μια εβδομάδα και από την άλλη να μας φτύνουν στο δρόμο ακόμα και οι γριές. Να βάζουν δίπλα στα πρόσωπά μας γουρουνοκεφαλές και να φωτογραφίζονται. Οι ίδιοι οι πολιτικοί μάς έκαναν σάκο του μποξ για να ξεσπάσει ο λαός*
», μονολογούσε γεμάτος παράπονο έναν χρόνο μετά γνωστός συνδικαλιστής ανθυπαστυνόμος των ΜΑΤ.

Μόνο που γρήγορα το «φρόνιμο» κράτος σκλήρυνε την στάση του όσο η εξέγερση δεν έλεγε να «σβήσει» και οι ωμές απειλές ακόμα και για επέμβαση του στρατού ήρθαν να πάρουν την θέση της «παθητικής» αναμονής.

Και τελικά, θα ρωτήσει κάποιος, σε ποιον ανήκει αυτή τη εξέγερση, στους μαθητές, στους γόνους της μεσαίας τάξης που ένιωθαν ανία, ή στους γαβριάδες, στους αναρχικούς, στους εξαθλιωμένους μετανάστες και στις συμμορίες που λεηλατούσαν, ή στους εργατιστές και στους κάθε λογής κινηματίες; Και τι έμεινε «πίσω» από αυτό το φλεγόμενο κομήτη, που έλαμψε εκείνον τον Δεκέμβρη για να σβήσει μετά το καταστροφικό του πέρασμα; Η λαίλαπα της «κρίσης», η μαυρίλα που κυριαρχεί παντού και η διάχυτη απογοήτευση;

Όποιος θέλει έτοιμες απαντήσεις, δεν θα τις βρει σ' αυτές τις λίγες αράδες. Δεν είμαστε ειδικοί, ούτε θέλουμε να καμωθούμε κάτι τέτοιο. Όποιος θεωρεί ότι άφησε πίσω σε εκείνον τον Δεκέμβρη κάποια κομμάτια της δράσης του, της ζωής του, κάποιες ελπίδες ή αδιέξοδα ας ψάξει να αναζητήσει τις απαντήσεις. Είναι δύσκολο να το καταφέρει μόνος του. Το να μοιράζεσαι είναι ένας δρόμος, αλλά όχι καταφύγιο. Το μίσος και η οργή δεν εξυψώνουν όσο και αν τρομάζουν πρόσκαιρα τους δυνάστες μας, που θέλουν έτσι κι αλλιώς να τελειώνουν με τις «δυσάρεστες» εξεγέρσεις. Και το όραμα μας; Δεν θέλουμε βέβαια να γίνουμε πιο σκληροί, παρ' ότι δεν έχουμε αυταπάτες. Δεν είναι το μίσος που μας κατακλύζει αλλά η αγάπη για την ελευθερία, για την οποία είμαστε έτοιμοι να συγκρουστούμε ξανά και ξανά. Κανενός είδους εξουσία δεν μας ταιριάζει. Μας γοητεύει η ανθρώπινη ανυποταξία, μας έλκουν συμπεριφορές με ήθος και ανιδιοτέλεια, οι αγωνιστές και όχι οι παρτάκηδες, τα ελεύθερα πνεύματα και όχι τα δουλάκια σε κάθε είδους εξάρτηση και νάρκωση.

Γιατί είμαστε πεπεισμένοι:

Η τελευταία εξέγερση δεν ξέσπασε ακόμη, ίσως είναι εκείνη που δεν θα μας αφήνει στο τέλος την πικρή γεύση ενός αδιέξοδου, αλλά θα μας πλημμυρίσει ελπίδες, όχι σαν εκείνες που μοιάζουν με τους παντοτινά ανεκπλήρωτους πόθους, αλλά σαν αυτές που σε κάνουν να πεις «ζούμε κάτι μεγάλο που δεν θα τελειώ σει ποτέ».

Αθήνα, 6 Δεκεμβρίου 2013

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ

Για τα 5 χρόνια από την εξέγερση της 6^{ης} Δεκεμβρίου 2008

ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ 6 Δεκεμβρίου 2013, ώ ρα 6μμ